

[Bertel Haarder]

samarbejde, hvilket ikke var hensigten med ændringen.

Svar (2/7 93):

Forsknings- og teknologiministeren (Svend Bergstein):

Jeg har videresendt spørgsmålet til min kollega industriminister Jan Trøjborg, under hvem det henhører.

Svar (9/7 93):

Industriministeren (Trøjborg):

De nordiske statsministre blev i november 1992 i Århus enige om visse retningslinier med hensyn til det kommende budgetarbejde.

Det blev bl.a. bestemt, at ressourcerne til kultur, egentlig forskning og uddannelse skulle øges med 25 pct. i forhold til 1993-budgettet, og at satsningen på kultur og uddannelse mindst burde udgøre 50 pct. af budgettet i 1996.

Generalsekretæren har i sit udkast til budgetforslag fulgt op på disse retningslinier.

For 1994 blev disse områder opført med tilsammen 330,9 mio. d.kr. eller en forøgelse med 60 mio. d.kr. svarende til den nævnte 25 pct.'s forøgelse i forhold til 1993.

Den stærke øgning på disse områder har medført tilsvarende reduktioner på andre samarbejdsområder, hvor reduktionerne varierer mellem 15 pct. og 25 pct.

For området økonomi, hvorunder Nordisk Industrifond hører, blev der lagt op til en reduktion på i alt 14 pct. i forhold til 1993 på projektmidler, herunder Nordisk Industrifond. Fonden fik herefter ifølge forslaget 52 mio. d.kr., en nedgang i forhold til 1993 på ca. 8,5 mio. d.kr.

Ministeren for nordisk samarbejde forelagde budgettet for mig ved en skrivelse af 12. maj 1993, og jeg gav i mit svar af 4. juni 1993 udtryk for, at jeg fandt nedskæringerne på Industrifonden for store. Jeg opfordrede derfor til at undersøge muligheder for omprioriteringer i det samlede budget med henblik på at forøge Industrifondens midler.

Generalsekretærens budgetforslag blev behandlet i Nordisk Samarbejdskomité den 15. juni 1993, hvor der var enighed om at anbefale en forhøjelse af fondens bevilling for 1994 med 2.219.000 kr.

Samarbejdskomiteens forslag vil blive behandlet af de nordiske samarbejdsministre den 5.-6. august.

Spm. nr. S 1087

Til *socialministeren* (2/7 93) af:

Bertel Haarder (V):

»Hvad vil ministeren gøre for, at der anvises billigere og mere beskedne boligforhold til flygtninge, således at boligudgiften ikke bliver så høj, at de pågældende ender i en »fattigdomsfælde«, fordi de aldrig vil kunne finansiere deres levestandard med almindeligt arbejde, og er det rigtigt, at det i dag ikke er muligt at lade to enlige dele en lille lejlighed (sådan som mange studerende gør) eller lade to familier dele en stor lejlighed i en periode?«

Begrundelse

Spørgsmålet ligger i forlængelse af spørgsmål nr. S 968 af 10. juni 1993, besvaret 16. juni 1993, ligesom det skal ses i sammenhæng med det spørgsmål om brug af revalideringsydelse, som tidligere socialminister Else Winther Andersen har stillet (spørgsmål nr. S 1076).

Svar (9/7 93):

Socialministeren (Jytte Andersen, fg.):

Det fremgår ikke af spørgsmålet, hvad det er for begrænsninger, der tænkes på med hensyn til muligheden for at lade enlige eller familier dele lejligheder. Der er ikke noget i den sociale lovgivning, der forhindrer dette.

I lov om social bistand er der forskellige regler, der tilskynder til, at familiernes boligudgifter ikke bliver for høje.

Efter § 37, stk. 3, gælder det, at hvis boligudgiften efter en samlet bedømmelse af familiens størrelse og forhold skønnes at være for høj og der kan fremskaffes en rimelig og billigere bolig, udgør udgifterne til denne grundlaget for boligtillægget.

Også de gældende grænser for kontanthjælp bevirker, at det er en fordel for den enkelte kontanthjælpsmodtager eller familie, i det omfang dette er muligt, at skaffe sig en passende bolig, idet boligudgiften ellers vil begrænse, hvad familien har til rådighed til andre udgifter.

Efter ændringen af kontanthjælpsreglerne fra 1. januar 1994, bruttoficering af kontant-